

RACZYĆ SIĘ (1) *vb impf*

a *pochylone*.

inf rączyć się. ◇ [*praet* 3 *sg m* rączył się.]

Sł stp brak, Cn s.v. raczę, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) – XVII w. (z Cn) s.v. rączyć.

1. [*W funkcji zwrotnej: Rozkoszować się [czym]:* tóżem po nim [*koniu leżącym w błocie*] baczył/ Ze fie oną kálużą dobrowolnie rączył. *Albertus B2 (Linde s.v. rączyć).*]

2. [*W funkcji wzajemnej: Obdarzać się zaszczytnymi tytułami; dignari Cn [czym]:* [*kaznodzieje kacerscy nazywają papieża antychrystem, a kapłanów bałwochwalcami, a po kazaniu zwą arcybiskupa arcybiskupem, biskupa biskupem, co jest dziwne*] ábowiém iellize Papiész Antykrystem ieft/ Biskupi iego Bałwochwálcy/ tedy ftátecznemu człowiekowi [...] przyftało wżyftko zárzuć/ [...] áni tego wfpominác/ áni tym fyw wzaiem rączyć/ cołmy od tego Antykryftá wzięli z Rzymu. *OrzQuin K2.*

Formacje współrdzenne cf RACZYĆ.

LW